

zmateční stížnosti, že Z. byl s obžalovaným v obchodním spojení a že hnojivo od něho koupené prodával přímo spotřebitelům, nemění ničeho na správnosti rozsudkového závěru, dle něhož obžalovaný, prodáv hnojivo, sám jsa obchodníkem, opět obchodníkovi (meziobchodníkovi), vsunul se mezi výrobce a spotřebitele neoprávněně, rozmnožil počet činitelů, sprostředkujících přechod zboží z výroby do spotřeby, o článek zbytečný, a poněvadž zboží prodal se ziskem, i hospodářsky škodlivý.

Zmateční stížnost namítá dále, dovolávajíc se důvodů zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř., že trestný čin je promlčen. Nehledě k tomu, že rozsudek ohledně obžalovaného K-a neobsahuje výroku, který by se týkal otázky promlčení jeho trestného činu, nelze zmateční stížnosti ani v tomto bodě přiznati oprávnění. I kdyby všechny ostatní zákonné předpoklady promlčení ve smyslu §§ů 531, 532 tr. zák. byly splněny, nebylo u tohoto obžalovaného vyhověno podmínkám §u 531 odstavec druhý a), b) tr. zák. Zisk, s nímž obžalovaný prodal dle rozsudkového zjištění hnojivou směs, znamená zároveň také u něho, pokud ho bylo docíleno z části obchodem řetězovým, užitek z trestného činu na jedné straně a škodu, způsobenou kupitelům hnojiva, na straně druhé. Zmateční stížnost označuje tudíž zisk ten neprávem za občanský výdělek, plynoucí z každého obchodování, a rovněž neprávem namítá, že nebylo lze zjistiti, jaká škoda vzešla přímo z činnosti obžalovaného a kdo byl činností tou poškozen. Jako užitek, po případě škoda přichází tu zřejmě v úvahu celý zisk obžalovaného z prodeje hnojiva Hubertu Z-ovi, jako poškozený pak kupitel hnojivé směsi Hubert Z., pokud se týče odběratelé Z-ovi. Byla tudíž zmateční stížnost obžalovaného K-a, pokud jde o řetězový obchod prodejem hnojivé směsi Hubertu Z-ovi, zavržena jednak jako neodůvodněná, jednak jako právně bezpodstatná.

Čís. 1642.

Zmatek dle §u 344 čís. 4 (§ 151 čís. 3) tr. ř. předpokládá, že byl slyšen svědek, který v době s v ě d e c t v í (nikoliv pozorování) byl naprosto nezpůsobilým k udání pravdy.

O zmatku dle čís. 4 §u 344 tr. ř. (§ 170 čís. 5 tr. ř.) nelze mluvit, když předpoklady §u 170 čís. 5 tr. ř. vyšly na jevo teprve po přísežném výsledku svědkově.

Předpis §u 170 čís. 7 tr. ř. platí jen pro assertovní přísahu v přípravném řízení, nikoliv též pro promisorní přísahu při hlavním přelíčení.

V zamítnutí návrhu na přečtení všech výpovědí svědka, při hlavním přelíčení slyšeného, jež učinil před vyšetřujícím soudcem, není zmatku čís. 5 §u 344 tr. ř., poukázal-li předseda při svědkově výsledku na veškeré odchylky v jeho dřívějších výpovědích.

Porušení předpisu §u 91 tr. ř. není ohroženo zmatečností.

Nevymožení formální obnovy trestního řízení nelze uplatňovati jako zmatek, je-li nepochybně, že tu byly její hmotné předpoklady. Zmatek čís. 5 §u 344 tr. ř. nelze uplatňovati proto, že byl zamítnut návrh spoluobžalovaného.

Stranám nepřísluší právo na vyžádání dobrozdání fakulty.

Vypuštěním určité věty z hlavní otázky porotci nestane se jejich výrok podle §§ů 331, 344 čís. 9 tr. ř. vadným, poskytuje-li zbývajícím, výrokem zjištěný obsah otázky dostatečný zákonný podklad pro odsouzení obžalovaného.

(Rozh. ze dne 23. května 1924, Zm I 70/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných Františka Z-y a Růženy S-ové do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 5. prosince 1924, pokud jím stěžovatelé byli uznáni vinnými a to: František Z. zločinem prosté vraždy podle §§ů 134 a 135 ad 4. tr. zák. a Růžena S-ová zločinem vzdálené spoluviny na zločinu prosté vraždy podle §u 137 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost Františka Z-y dovolává se především zmatku §u 344 čís. 4 tr. ř. pro porušení předpisu §u 151 čís. 3 tr. ř., ježto jako svědkyně slyšena byla Růžena Š-ová, jakkoli, dle posudku znalců a obsahu její výpovědi jest osobou slabomyslnou, podléhající autosugesci, tedy v době, kdy vypovídala, nejsoucí pro povahu své mysli s to, by pravdu udala. Než již ze skutečnosti, že zákon vedle předpisu §u 151 čís. 3 tr. ř. má předpis §u 170 čís. 5 tr. ř., dle něhož pod zmatečností nesmějí vzaty býti jako svědci do přísahy osoby, které trpí značnou slabostí schopnosti vnímací nebo rozpominací, vyplývá zřejmě, že nezpůsobilost dle §u 151 čís. 3 tr. ř., ovšem v jediné rozhodné době s vědectví, nikoli pozorování skutečnosti, o které svědectví má býti vydáno, musí býti naprostá. Tak bude tomu po případě u dětí v nejútlejším věku, u osob blbých, choromyslných mimo jasné mezidobí, úplně spitých, v magnetickém stavu pohroužených, pokud stav tento trvá a pod. (Štorch: Řízení trestní II. str. 105 pozn. 1. označuje proto ustanovení §u 151 čís. 3 tr. ř. vůbec za zbytečné). Pouhá slabomyslnost, jaká zjištěna jest znalci ohledně svědkyně Š-ové, a již se zmateční stížnost dovolává, s hlediska toho zřejmě nestačí (viz Mayer komm. I. pozn. 40: *Blosse Schwäche des Verstandes, selbst wenn sie sehr weit geht, ist sicher nicht ein Grund die Aussage zurückzuweisen;* stejně Glaser). To mohlo by přijíti po případě v úvahu jen pro posouzení dále uplatňovaného zmatku. §u 344 čís. 4 tr. ř. dovolává se stížnost téhož obžalovaného také pro porušení předpisu §u 170 čís. 5 tr. ř. v příčině téže svědkyně. Dle posudku lékařů svědkyně jest slabomyslná, nereprodukuje správně, co viděla a slyšela, podléhá klamům vlivem různých snů, takže jejím výpovědím přikládati lze víru jen potud, pokud jsou určitými výpověďmi jiných spolehlivých svědků potvrzeny. Při hlavním přelíčení shrnuje znalec MUDr. K., jemuž se druhý znalec úplně připojil, svůj posudek ohledně Růženy Š-ové, jejíž slabomyslnost označuje jako slabomyslnost menšího stupně, ve tvrzení, že její paměť je klamána dojmy ze sna. Dle toho šlo by

ovšem o slabost schopnosti rozpominací, která mohla by po případě dle toho, lze-li ji označiti »značnou«, opodstatniti překážku svědecké přísahy podle §u 170 čís. 5 tr. ř. Při tom nelze ovšem přehlédnouti, že velkou část rozporů a nepřesností ve výpovědích svědkyně při různých výsleších, a nesrovnalosti s výpověďmi jiných osob při porotním přeličení vyslechnutých, na něž zmateční stížnost zvlášť důrazně poukazuje, dlužno jistě připsati na vrub okolnosti, že od doby činu do výslechu uplynulo 5 roků, čímž nutně trpěla nejen spolehlivost výpovědi Š-ové, nýbrž i spolehlivost výpovědí osob posléze uvedených. Než, sluší-li za těchto okolností označiti pochybným, zda nejsou tu předpoklady §u 170 čís. 5 tr. ř., nelze přece ze skutečnosti, že Š-ová vzata byla do přísahy, odvozovati zmatečnost rozsudku. Neboť veškeré tyto okolnosti přišly při hlavním přeličení na přetřes teprve v dalším jeho průběhu po skončeném výslechu Růženy Š-ové. Teprve v dalším průběhu porotního přeličení dán byl podnět k znaleckému zkoumání duševního stavu svědkyně soudními lékaři. Až do výslechu svědkyně nevyšlo nic podstatného na jevo, co by mohlo zavdati podnět k vážným pochybnostem ve směru §u 170 čís. 5 tr. ř. Svědek Eduard S. udal, že Š-ová požívá pověsti osoby pravdomluvné, že nečinila na svědka dojem osoby obmezené. Svědek Dr. Ladislav W., soudce, jenž ji vyslýchal v přípravném řízení, potvrdil, že Š-ová při svém výslechu vypovídala odhodlaně a pevně, byvši důtklivě upozorněna na důležitost svého udání; nepatrné odchylky v podrobnostech na místě samém vysvětlila. Vyšetřující soudce Otakar R. potvrdil ovšem jako svědek, že Š-ová při svém výslechu označila dvě cizí osoby, které jí svědek dozorcem dal předvésti, chtěje zkoumati spolehlivost její výpovědi, jako obžalované Z-u a S-a, než sám svědek poukazuje na to, že svědkyně jednala snad pod sugescí, poněvadž jí sám řekl, že jí dá předvésti obviněné a svědkyně sama vysvětlovala omyl tím, že jí za pět roků pamět již vyprchala. Svědek S. ovšem podotkl též, že po zatčení obviněných říkali lidé, že Š-ová je bláznivá, než svědek sám dodal, že na Š-ové nijaké abnormálnosti nepozoroval a neví, proč lidé tak říkali. Tato zcela všeobecná poznámka nemohla vůči ostatním udáním svědků zavdati odůvodněný podnět k pochybnostem ve směru §u 170 čís. 5 tr. ř. a též se strany obhajoby proti svědeckému výslechu a vzetí svědkyně Š-ové do přísahy nijakých námitek nečiněno. Otázku, zda jest tu překážka dle §u 170 tr. ř., by svědek nebyl vzat do přísahy, sluší však zásadně posuzovati dle stavu věci, jaký byl soudu znám v době, kdy svědek byl brán do přísahy. Dle toho, co uvedeno, neměl soud porotní v době té podkladu, by svědkyni Š-ovou nebral do přísahy, a jsa za těchto okolností vázán §§y 247, 311 tr. ř., aby svědkyni do přísahy vzal, neporušil svým postupem předpis §u 170 čís. 5 tr. ř. Pro soud zrušovací přichází krom toho v úvahu, že může vysloviti zmatečnost rozsudku podle §u 344 čís. 4 tr. ř. jen tehdy, když porovnáním skutečností, soudem prvé stolice zjištěných, sám může zjistiti, že soud ten následkem nesprávného p r á v n í h o hodnocení těchto skutečností přísahu vyloučil nebo nevyloučil. (Viz Mayer, Commentar I. str. 610 nahoře, pak rozh. víd. sb. 1115.) O tom nemůže ovšem býti řeči v přítomném případě, kde soudní dvůr vůbec nezjišťoval předpokladů §u 170 čís. 5 tr. ř. Zmateční stížnost poukazuje též na to, že porotní

sbor soudní měl alespoň, když překážky svědeckého výslechu po případě vzetí svědkyně Š-ové do přísahy teprve dodatečně vyšly na jevo, prohlásiti její svědectví po případě svědeckou přísahu neplatnými. Než že se tak nestalo, nemohlo by žádným způsobem založiti uplatňovaný zmatek dle §u 344 čís. 4 tr. ř., nýbrž mohlo by býti uplatňováno po případě jen jako zmatek dle §u 344 čís. 5 tr. ř., kdyby byl soud dotyčný návrh obhajoby zamítl, což se však nestalo. Budiž proto jen mimochodem poukázáno na to, že otázka svědecké způsobilosti a stupně spolehlivosti svědkyně Š-ové byla při porotním přelíčení předmětem co nejdůkladnějšího prozkoumání za příbrání znalců a účasti všech činitelů, při hlavním přelíčení účastněných, takže měli porotci plnou příležitost, by si učinili názor věrohodnosti toho, co dosvědčila. I po stránce té je tedy stížnost bezdůvodná. Pokud stížnost uplatňuje zmatek §u 344 č. 4 tr. ř. též pro překročení §u 170 č. 7 tr. ř., přehlíží, že předpis ten platí jen pro přísahu assertorní v přípravném řízení, ne též pro přísahu promisorní při hlavním přelíčení, jak jasně vyplývá z toho, že § 247 tr. ř. odstavec druhý výslovně cituje jen případy §u 170 čís. 1 až 6 (ne též 7) jako výjimku z všeobecného příkazu prvního odstavce §u 247 tr. ř., aby svědci při hlavním přelíčení před svým výslechem vzati byli do přísahy. Dle toho byl by se dopustil soud naopak zmatečnosti, kdyby byl opomenul vzetí svědkyně Š-ové do přísahy z důvodu, na něž tu zmáteční stížnost poukazuje.

Zmatek §u 344 čís. 5 tr. ř. shledává stížnost v tom, že nevyhověno návrhu obhájcovu na přečtení všech výpovědí Růženy Š-ové, jež učinila před vyšetřujícím soudcem. Neprávem. Neboť třebaže vzhledem k předpisu §u 252 čís. 2 tr. ř. zásadně nebylo závady proti přečtení oněch protokolů, přece, jak z protokolu o porotním přelíčení zřejmě vyplývá a soud v odůvodnění odkazujícího usnesení výslovně vytknul předseda při výslechu Růženy Š-ové v hlavním přelíčení výslovně na veškeré odchylky v jejích výpovědích poukázal a dotazy vysvětliti je hleděl, na kteréžto dotazy svědkyně také skutečně odpovídala. Tím bylo úplně vyhověno účelu, jaký sledovati mohl návrhem svým obhájce a to způsobem účelnějším, než by se toho opětným čtením všech výpovědí svědkyně bylo dalo docíliti. Jest proto zřejmo, že, kdyby vůbec šlo o porušení formálního předpisu, nemohlo míti pro stěžovatele škodlivého vlivu na rozhodnutí poroty (§ 344 tr. ř. předposl. odst.). Týž zmatek uplatňuje stížnost i proto, že nebylo vyhověno obhájcovu návrhu, by znalci psychiatrii »po delším pozorování« vydali posudek, zda netrpí svědkyně Růžena Š-ová autosugescí, halucinacemi, hysterií nebo podobnými chorobnými stavy, které by měly vliv na správnou reprodukci skutečností, jí viděných, nebo za následek, že si celé děje vymyslela a o jich pravdivosti osobně byla přesvědčena. Než právem poukázal soud v odůvodnění svého usnesení, jímž dle obhájcovu návrhu nařídil zkoumání duševního stavu svědkyně, na to, že oba přítomní znalci z psychiatrie sami vyžádali si lhůtu, již označili vzhledem k výsledkům celého průvodního řízení za postačitelnou k vyšetření duševního stavu. Tím vyhověl soud plně svým povinností, vyplývajícím z §u 3 tr. ř. ve spojení s §§y 273—276 tr. ř. Dobu, kterou potřebují znalci ku splnění svého úkolu, mohou právě určití jen znalci sami. Soud by byl zřejmě

pochybil proti zásadě o kontinuitě hlavního přelíčení, kdyby byl určil znalcům dobu delší, než sami uznali za potřebnou, vyžadující odročení započatého porotního přelíčení. A obhajoba měla tím méně příčiny, cítiti se tímto usnesením stíženou, když v době návrhu ještě ani posudek znalců nebyl podán, jenž by opravňoval k domněnce, že doba znalci označená nebyla snad postačitelnou. Po přednesení posudku znalců však návrh obhájcův na delší pozorování svědkyně nebyl více opětován. Poukazujíc na skutečnost, že v době, kdy došlo porotního soudu usnesení nejvyššího soudu vojenského dle §u 393 voj. tr. ř., že obnova trestního řízení proti Františku Z-ovi jest přípustna, proti tomuto provedeno bylo již celé přípravné vyšetřování a podána i vyhlášena byla již obžaloba, uplatňuje stížnost zmatek §u 344 čís. 4 tr. ř. pro porušení předpisu §u 91 tr. ř., jakož i zmatek dle §u 344 čís. 10 písm. c) tr. ř. pro chybně platné obžaloby. Že tu těchto uplatňovaných zmatků není, jest na snadě. Neboť porušení předpisu §u 91 tr. ř. není v zákoně výslovně ohroženo zmatečností a nemůže proto býti podkladem zmatku dle §u 344 čís. 4 tr. ř. Zmatek čís. 10 písm. c) §u 344 tr. ř. předpokládá však, že následkem nesprávného právního výkladu hmotného zákona nesprávně rozhodl soud o otázce, zda jest zažalovaný skutek předmětem soukromé či veřejné obžaloby, nebo že obžalobce, jenž obžalobu podal, byl či nebyl k podání obžaloby povolán. Že však vražda, o níž tuto jde, byla předmětem veřejné obžaloby, podané civilním státním zastupitelstvím, zmateční stížnost vůbec nepopírá. Jelikož proti provedení porotního přelíčení soudem prvé stolice ani při hlavním přelíčení ani před tím, ani se strany obžalovaného samého, ani se strany obhájcovy nijakým způsobem nebylo se ohražováno aniž činěny námítky, mohl by přijítí jedině v úvahu zmatek podle §u 344 čís. 10 písm. b) tr. ř. pro porušení zásady »ne bis in idem«, ačkoliv i tu pro zcela trpné chování obhajoby nedošlo ani k výroku soudu porotního, jehož správnost by nejvyššímu soudu s hlediska tohoto zmatku bylo přezkoumati. Než ani věcně nebyla by výtka porušení zásady »ne bis in idem« oprávněna. Jak zmateční stížnost sama nebéře v pochybnost, byly splněny hmotné předpoklady obnovy trestního řízení podle §u 355 tr. zák. i §u 390 voj. tr. ř., obnova trestního řízení byla povolnou stolicí právoplatně povolena a povolným nejvyšším soudem vojenským přípustnou uznána. Řízení provedeno bylo za všech zákonných záruk, pro porotní případy předepsaných. Předcházelo dání v obžalovanost, co nejdůkladněji vedené přípravné vyšetřování, stěžovatel dán byl způsobem v zákoně předepsaným v obžalovanost. Vše, oč běží, jest jen, že přehlédnutím předpisu §u 393 voj. tr. ř. bylo vymoženo prohlášení vojenského nejvyššího soudu, bez něhož dle tohoto místa zákona nemá obnova trestního řízení trestním soudem civilním místa, teprve, když obnovené trestní řízení dospělo téměř již k hlavnímu přelíčení. Jde tedy o čistě formální opomenutí, které ještě před zahájením porotního přelíčení bylo napraveno, takže stěžovatel nemá nejmenší příčiny cítiti se stíženým. Neprávem poukazuje stížnost na to, že zákon takového ozdravení vadného řízení nezná. Jak vyplývá z předpisů §§u 281, 344 tr. ř., jde zákon mnohem dále tam, kde jedná se o čistě formální poruchy zákona, i když jsou v zákoně výslovně ohroženy zmatečností. Vy-

lučuje (§ 290 tr. ř.) jich šetření z moci úřední, činí uplatňování jich jako zmatku závislým na návrhu neb odporu strany stížené a vylučuje je v případech, kde jest zřejmo, že strany formálním poklesem hmotně poškozeny býti nemohly. I pokud jde o obnovu trestního řízení, stavěla se judikatura proto na stanovisko, že nelze ani nevymožení formální obnovy trestního řízení uplatňovati jako zmatek, jakmile jest nepo-
cnybno, že byly hmotné předpoklady obnovy trestního řízení (vid. sb. 327/88; 1179/88). Tím spíše sluší vyloučiti hmotněprávní zmatek §u 344 čís. 10 b) tr. ř., když tu nejen hmotné předpoklady obnovy nesporně byly, nýbrž byla i jich účinnost povolányi stolicemi formálně uznána a jen dle zákona ovšem jako předchozí míněné svolení vojenské stolice vymoženo bylo dodatečně ještě před hlavním přelíčením. Nelze proto řízení důvodně označiti zmatečným.

Zmateční stížnost, poukazujíc na domnělé rozpory v posudku znalců lékařů stran duševních schopností svědkyně Š-ové, vytýká, že soud měl vyžádati si posudek fakulty ve smyslu §u 126 tr. ř., když návrh na další pozorování svědkyně psychiatry byl zamítl. Rovněž vytýká zmateční stížnost rozpory vnitřní i se zjištěnými fakty posudku znalce z oboru střelných zbraní a dospívá k závěru, že soud měl dle §u 126 tr. ř. přibrati jiné znalce. Stížnost sama neuvádí, který ze zmatků v zákoně taxativně vypočtených tím vlastně chce uplatňovati a nemůže též tak učiniti, ježto ve skutečnosti zmatku, jehož by se stěžovatel mohl dovolávati, zde není. Předpis §u 126 tr. ř. není z oněch, jehož porušení by zákon zmatečností ohrožoval. Může proto domnělé jeho porušení zakládati zmatek jen za předpokladů §u 344 čís. 5 tr. ř.; když totiž o návrhu s t ě ž o v a t e l o v ě soud neučinil usnesení, nebo když usnesením proti jeho návrhu neb přes jeho odpor učiněným porušil zákon měrou tamtéž vyznačenou. Pokud jde o vyžádání posudku fakulty stran duševních schopností svědkyně Š-ové, byl ovšem návrh takový při porotním přelíčení dle protokolu učiněn a soudem zamítnut. Než navrhovatelem nebyl obhájce stěžovatele Františka Z-y, nýbrž obhájce spoluobžalovaného Jindřicha S-a Dr. H., jenž si též jedině zmateční stížnost pro zamítnutí tohoto návrhu vyhradil. Jen obžalovaný S. byl by proto oprávněn ze zamítnutí návrhu zmatek odvozovati, obžalovaný Z., jehož obhájce k návrhu vůbec se nepřipojil, práva toho nemá. Budiž proto jen mimochem na to poukázáno, že i to, co zmateční stížnost posudku znalců vytýká, jsou snad nepřesnosti ve výrazu, při způsobu, jakým na znalce otázkami se všech stran bylo přímo doráženo, více než pochopitelné, v nichž však vůbec nelze shledati rozporu nebo vady ve smyslu §u 126 tr. ř., jak sbor soudní právem při odůvodnění svého zamítacího usnesení vytknul, a že ostatně i kdyby zde vady podobné byly, nevzchází z toho vůbec stranám p r á v o na vyžádání posudku fakulty, jež zákonem dáno jest jen v úvalu soudu samého, nýbrž že na odstranění těchto vad působiti by bylo především opětným výsledkem znalců samých, a, nevedl-li by tento k odstranění vad, přibráním jednoho nebo více znalců jiných. Pokud pak jde o domnělé vady posudku znalce z oboru střelných zbraní, nebyl vůbec učiněn návrh na postup ve smyslu §u 126 tr. ř. Obhajobě zůstalo proto za daného stavu věci, když soud sám neshledal potřeby, na další vyjasnění věci pořadem §u 126 tr. ř.

působiti, ponecháno toliko, aby své pochybnosti proti správnosti posudku znalců porotcům přednesli a jim přenechali, pokud uznají znalecké posudky za dosti přesvědčivé, aby na nich výrok o vině obžalovaných založili.

Z důvodu Šu 344 čís. 9, 10, 11 tr. ř. napadá zmateční stížnost Růženy S-ové odsuzující rozsudek, poněvadž, když porotci vyloučili z druhé otázky hlavní stať od »ale počítavši si« až »aby nemohl uniknouti«, neposkytl zbývající výrok již uspokojivého zákonného podkladu pro odsouzení stěžovatelky, při nejmenším měl soud, ježto vyloučeny byly tím z otázky skutečnosti, jimiž se povšechný zákonný pojem vzdálené spoluviny na vraždě ve vnějším světa dění projevil, vzniklé tím pochybnosti o pravé vůli porotců, řízením moniturním dle Šu 331 tr. ř. nebo suspensí výroku dle Šu 332 tr. ř. odstraniti. Lze stranou ponechati, zda porotní soud, pojav do II. až IV. hlavní otázky větu, porotci vypuštěnou, jen za tím účelem, aby tím zdůraznil povahu zavraždění Václava H-y, jako vraždy úkladné, jak zdají se tomu nasvědčovati důvody rozsudku ve větě: »... vyloučivše známky skutkové povahy zločinu vraždy úkladné...«, jednal účelně, kdyžtž již poukaz na zlý skutek Františka Z-y musil postačiti, aby v případě kladného zodpovědění celé prvé hlavní otázky ohledně Z-y, dán byl podklad i ohledně stěžovatelky, aby mohlo býti na ni použito vyšší trestní sazby Šu 137 tr. zák. Takto ovšem vzbuzuje pojetí zmíněného obratu do hlavních otázek II. až IV. dojem, že dodatkem tím konkretisován býti měl zákonný znak nadržování, pomáhání a přispění k bezpečnému vykonání skutku Z-ova vzdálenějším způsobem. Jelikož porotci pro svůj výrok důvodů neuvádějí, nelze ovšem s jistotou tvrditi, že i porotci vypuštěním dotyčné věty z II. hlavní otázky popřítí chtěli jen v důsledku vyloučení obdobné věty z I. otázky hlavní ohledně hlavního pachatele i ohledně stěžovatelky úkladnou povahu vraždy, na H-ovi spáchané. Než přes to nelze důvodně tvrditi, že by se byl stal proto výrok porotců dle §§ů 331 (§ 344 čís. 9) tr. ř. vadným a že by nebyl postačoval za podklad pro odsuzující výrok soudu porotního v rozsudku. Neboť účelem uvedení zvláštních okolností skutku dle místa, času, předmětu atd. pro hlavní otázku (§ 318 tr. ř.), jest jen individualisování skutku, t. j. tak daleko sáhající zřetelné jeho označení, aby bylo lze posouditi, že jest to právě skutek předmětem obžaloby jsoucí, o němž porotci výrok svůj podávají, a pachatel byl proti opětovnému stihání pro týž skutek spolehlivě zabezpečen. Tomu účelu nevyhovovala však úplně druhá hlavní otázka ohledně Růženy S-ové i tehda, když do ní porotci vypuštěná věta vůbec nebyla pojata. Neboť pojetí přesného označení místa a času, jakož i poukaz na zlý skutek Františka Z-y, totiž zavraždění Václava H-y, vylučovalo předem veškeru pochybnost v příčině totožnosti skutku a poměr Růženy S-ové ku skutku Františka Z-y byl již označen obratem, doslovu zákona zcela přízřevným, že S-ová při samém vykonání vraždy ruky své nevztáhnuvši a způsobem činným nespolutřívši, vzdálenějším způsobem k vykonání zlého skutku Z-ovu nadržovala, pomáhala a ku bezpečnému vykonání přispěla. Z toho vyplývá, že věta: »... ale počítavši... až... nemohl uniknouti« byla s hlediska Šu 318 tr. ř. zcela zbytečnou, sloužíc toliko specialisací spolutřívosti

S-ové při zavraždění H-ově. Stížnost je na omylu, míní-li dle záhlaví obžaloby, že tato obžaloba cílila jen k určitému, tamtéž vytknutému z p ů s o b u účasti S-ové při zavraždění H-y. Dle důvodů obžaloby nemůže býti pochyby, že cílila ke každému způsobu spolupůsobení, jakmile toto dalo se podřaditi zákonnému pojmu nadřívání, pomáhání a příspěví k bezpečnému vykonání; žádným způsobem neposkytuje pojetí vypuštěné věty z otázky záruky, že by tato činnost stěžovatelky ve směru nadřívání skutku Z-ovu úplně vyčerpávala. Že i jiné sem spadající možnosti jsou dle stavu věci myslitelné, jest na snadě. Vždyť již sama přítomnost Růženy S-ové na místě činu mohla za určitých předpokladů, vypuštěním do otázky pojaté věty z nevyhloučených, tvořiti činnost, pro pojem nadřívání postačitelnu; nasvědčuje její, svědkyni Š-ovou potvrzené chování po smrtelném poranění H-ově nepochybně tomu, že nebyla přítomna jako prostý divák ze zvědavosti. O tom, co porotcové při svém výroku, potvrzujícím vzdálenější účast S-ové (nadřívání, pomáhání atd.) při zavraždění H-ově speciálně měli na mysli, nemusí porotci, nejsouce povinni výrok svůj odůvodňovati, ve svém výroku podávati vysvětlení a obcházela by otázka hlavní tento předpis, kdyby výstižnou specialisací porotce k takovému udání důvodů nepřímou nutila. Proto nelze z vypuštění dodatku, sama o sobě k podstatě hlavní otázky nenáležícího, dovozovati vady výroku (§ 344 čis. 9 tr. ř.). A ježto ve zbývajícím, výrokiem porotců zjištěném obsahu otázky, obsaženy jsou všechny náležitosti §u 137 tr. zák., jest stížnost označiti bezdůvodnou i po stránce hmotněprávní, pokud lze ji vůbec uznati po zákonu provedenou.

Čís. 1643.

Podvod vylákáním původní směnky předstíráním, že podpisy akceptantů na prolongační směnky jsou pravé.

Směrodatnou jest pouze výše škody podvodem skutečně způsobené, nikoliv škody, způsobené dodatečným jednáním pachatelovým, jím v době podvodu nezamýšlené.

(Rozh. ze dne 24. května 1924, Kr II 331/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa M-e do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 16. května 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ů 197, 200, 203 tr. zák. potud, že zrušil napadený rozsudek, pokud jde o zamýšlenou, po případě utrpěnou škodu 2000 Kč převyšující a podmíněnou tím kvalifikací podle §§ů 200 a 203 tr. zák. a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Podvod spáchaný na filiálce banky stavebních živností a průmyslu spatřuje rozsudek v tom, že obžalovaný lstivým předstíráním, že pod-